

ZPRAVODAJ

KLUBU VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ
PŘI VÚ 8280 PROSTĚJOV

28

ROČNÍK XII

číslo 1

Redakční uzávěrka: 10. 2. 2003

PORADA V PROSTĚJOVĚ

Před výroční schůzí KVV Prostějov se sešla porada vedoucích MK VV. Zúčastnili se delegáti za Žilinu, Brno, Prahu, Prešov, Holešov, Hradec Králové, Chrudim, Liberec, Pardubice, Zlín, Plzeň, Bratislava.

Cílem bylo koordinovat činnost místních klubů a umožnit účast členů z ostatních klubů na jejich akcích.

Jednotliví delegáti upozornili na akce, které budou v roce 2003 realizovat a kde by rádi uvítali i členy z jiných MK VV. Kolega Koutecký například oznámil, že přivítají zájezd jedné MK VV 18. června, v rámci oslav ANTHROPOID, kdy by pro tento klub byli schopni zorganizovat na odpoledne a případně i večer program, na kterém by se s tímto klubem dohodli. Zástupce KVV Slovenska, kolega Múdry pozval na oslavy a memoriál J. Gabčíka, dne 17. 5. 2003 do Žiliny. MK VV Zlín - kolega A. Kolář vyzval všechny KVV k vyslání dboučlenných družstev na střeleckou soutěž ve střelbě z pistole a škorpiónu a to v květnu, zatím co v červnu budou pořádat dětský den na letišti v Kunovicích, kde rádi uvítají i děti z jiných MK VV. Kolega Sadílek navrhl k organizování zájezdů do Liberce měsíce červen až září. Kolega Tůček oznámil, že v Bratislavě připravují česko-slovenské veteránské saskoky v červnu. Účastníci musí mít potvrzení o lékařské prohlídce a sjednané pojištění. KVV Prostějov připravuje v červenci zájezd do Prešova. Na něj se předběžně přihlásilo i osm členů MK VV Zlín. Plzeňáci pozvali na slavnostní akt umístění pamětní desky na rodný dům generála Palečka, což se uskuteční v květnu. V programu by byla i návštěva PRAZDROJE.

Kolega Koutecký vyslovil názor, že setkání zástupců jednotlivých MK VV by se mělo organizovat alespoň 2x do roka a místa konání střídát. Aby se tento návrh ujal zorganizuje takového setkání Pražská organizace a to 18. června.

Zazněly i další příspěvky - od kol. Galláta, na to, aby se využívala akce, kterou pořádají Plesarovci na Máchově jezere. Kolega Hanák diskutoval na téma „Kluby jako společenské organizace“. Kolega Hampl vyzval všechny, kteří by mohli upřesnit skutečnost, že již v roce 1949 byly provedeny saskoky na letišti TRÍ DUBY fotografiemi nebo jinými dokumenty, které by tuto skutečnost dokazovaly, aby se ohlásili na MK VV Hradec Králové.

Bylo konstatováno, že tato porada splnila předpokládaný cíl.

kol. Opletal

KVV PROSTĚJOV

V restauraci Haná jsme se tradičně sešli na výroční členské schůzi dne 16. listopadu 2002. Mimo nás místních přijeli naši členové z mnoha míst Čech a Moravy a jako vždy i členové KVV i ze Slovenska. Jako hosté se našeho jednání zúčastnili představitelé města i posádky, jmenovitě starosta města Prostějov Ing. Tesař, místostarosta Pišťák, velitel posádky pplk. Ing. O. Páleník se svými zástupci a náčelník ÚVS pplk. Jerel. Delegaci KVV SR vedl její předseda kol. Múdry. Vzácným hostem byl syn brigádního generála Palečka, Ing. Vladimír Paleček. Přes 150 účastníků sice neuvítala hudba kol. Málka, který onemocněl, ale již od začátku panovala družná pohoda. Naš klub za dvanáct let trvání prokázal, jak silné a pevné jsou vztahy mezi výsadkáři a to nejen mezi vojáky z povolání, ale i mezi vojáky základní služby a občanskými pracovníky. Všichni se vždy radostně vzájemně zdraví. Zpráva o činnosti, kterou přednesl náš prezident kol. Řepka a diskuse ukázala to, jak bohatá je naše společenská, kulturní a sportovní činnost a s jakou podporou se setkává u našich členů nejen v Prostějově, ale ve všech místních klubech výsadkových veteránů.

Staronový výbor našeho klubu, který byl na výroční schůzi zvolen, se bude snažit v této úspěšné činnosti pokračovat i v dalším období.

Na VČS jsme vzpomněli i památku generála Palečka, zakladatele a duchovního otce našeho výsadkového vojska. Z iniciativy jeho syna, našeho výboru a kolegů z Plzně zhotov-

MK VV ZLÍN

Dne 7. 12. 2002 uspořádal výroční posezení v objektu okresního ředitelství Policie České republiky MK VV Zlín. Akce se zúčastnilo více jak 80 členů klubu a hostů. Mimo prostějováků přijeli hosté z Bratislavy, Žiliny, Liberce, Prahy a Kyjova. Přítomna byla i delegace české policie s jejichž ředitelstvím má MK VV velmi významnou a užitečnou spolupráci.

Zlínský klub je velice aktivní a počet jejich akcí je úctyhodný. Například zábavných, pietních, vzpomínkových, sportovních a ostatních neformálních akcí bylo v tomto roce provedeno několik desítek. Ve zlínském klubu je sdruženo minimum bývalých vojáků z povolání, členy jsou převážně bývalí řadoví vojáci a poddůstojníci výsadkového vojska. Klub nepobírá tedy žádné dotace z ÚVS. Přítom aktivita členů je příkladná, což nedoka-

vil kol. Jeremiáš pamětní desku, která bude v květnu odhalena na jeho rodném domě v Plzni. Tuto desku slavnostně předal Ing. Palečkovi náš prezident kol. Řepka.

Za dlouhodobou obětavou práci v našem veteránském hnutí byli „Zlatým odznakem KVV“ dekorováni kolega Borovský a Gallát. Medaili k padesátému výročí založení výsadkového vojska obdržel kol. Čtverák. Odznak na stuze k 60. výročí operace ANTHROPOID dostal kol. Majrský. Od SSVV Žilina převzal jejich medaili kol. Řepka.

Jednání bylo obohaceno vystoupením kol. D. Kolára ze Slovenské republiky hrou na fujaru a produkci kouzelníka amatéra, našeho příznivce JUDr. Horáka.

O rozmožnění základních cen do tomboly na konečných 133 kusů se přičinili kolektivní dárci a to ředitelství závodů ANAHUTTE, ISOVER, Hanácké železářny, DT vyhybkárna a drátovna, SS VV Žilina, a naše MK VV Praha a Zlín. Z jednotlivců kol. Starý, Váňa, Moravec, Bučko, Čtverák, Zouzal, Banašik, Řepka, Sadílek, Jeremiáš, Tabareliová, Steiner, Borovský, Lorenčová, Mállek, Kubíček, Papoušek, Zapletal, Adámková, Blažejová, Bartko, Kohutová, Kořínková, Jurková, Jiráček, Hrachovec, Petruška, Římanovský, Dvořák, Rost, plk. Trojan a starosta PV p. Tesař. Většinou se jednalo o velmi hodnotné ceny z nichž měli výherci opravdu radost. Všem dárcům srdečně děkujeme.

Na závěr ještě oznámení. Nový výbor zvolil za prezidenta opět kolegu Řepku, sekretáře kol. Čtveráka, pokladníka kol. Jugase.

Účastníci - vytrvalci se potom při hudbě bavili dlouho do noci.

kuje jen četnost akcí, ale i sponzorování těchto akcí samotnými členy a jejich rodinnými příslušníky. Například výroční posezení dotoval každý z členů nemalou finanční částkou a řadou darů do tomboly. Manželky členů upekly nejen pečivo, sladkosti, ale přinesly i škvarky a maso, které byly v hojně míře stále doplňovány.

Ve zprávě o činnosti KVV kol. Pospíška a v diskusí, ve které vystoupila řada členů klubu, ale i hostů byla oceněna celková činnost klubu, poděkováno členům, příznivcům i přátelům a vyjádřeno přesvědčení, že v roce 2003 bude činnost KVV Zlín pod vedením kol. Koláře stejně tak úspěšná jako v letošním roce.

Kladně je třeba ohodnotit vhodnou inovaci, když k jednotlivým bodům hodnotícího referátu o činnosti klubu vždy na videu promítali některé fragmenty ze zmiňované akce.

kol. Starý

MK VV Praha

Pražští kolegové, kterých je v současnosti zaregistrováno 79, pozvali na svoji hodnotící schůzi, zástupce dalších MK VV a tak mezi sebou mohli přivítat předsedu SVV Sl kol. Múdrého, za MK VV Zlín kol. Bartíka, za MK VV Chrudim kol. Banašika, za KVV Prostějov kol. Řepku a Borovského a kol. Lukáška a Kubíčka. Dále byl přítomen zástupce AČR pplk. Ing. Melichařík.

Dirigentskou taktovku nad řízením jednání třímal kol. Juříček. Dirigování měl usnadněno precizně připraveným programem.

Ve zprávě o činnosti, kterou přednesl kol. Koutecký, se hodnotila činnost za uplynulý rok a také stručně i celá minulá činnost. Jejich největší zásluha spočívá v práci zaměřené na systematické prohlubování tradic čs. výsadkového vojska a v pravidelném seznamování s nimi nejen bývalé příslušníky výsadkových jednotek, ale i širokou veřejnost. Každoročním podílem na organizování vzpomínkových setkání v Resslově ulici jsou příkladem jak uctívat ty, kteří za naši svobodu položili život. Kol. Koutecký, Kuba a Šolc měli rozhodující podíl na organizaci 50. výročí vzniku Výsadkového vojska ČSA. Jako ocenění této skutečnosti předal kol. Múdrý čestnou medaili KVV SROV.

V průběhu diskuse zazněla výzva, aby pražští výsadkoví veteráni neskrbili se svými, téměř nevyčerpatelnými znalostmi, zkušenostmi a zážitky a více se otevřeli zájmům členské základny KVV formou příspěvků do Zpravodaje. K pohodové atmosféře jednání přispěl kol. Mrázek přednesením své nové básně, za což sklídl bouřlivý potlesk.

Protože zakladatelé pražské organizace kol. Koutecký, Kuba a Šolc ze zdravotních důvodů ukončili činnost ve výboru, byl výbor doplněn o nové členy. Předsedou byl zvolen kol. Hanák, jako členové kol. Dvořáček, Gavlás, Juříček, Matoušek, Minkewitzová, Řanda, Solmoši a Vaněk. Odcházejícím členům výboru bylo vyjádřeno uznání a byli jmenováni čestnými členy výboru a kol. Koutecký čestným předsedou klubu.

V usnesení z této schůze si vytýčili aktivně spolupracovat se všemi MK VV v ČR i SR, zajistit společně jednání zástupců MK VV v Praze 18.6.2003, založit a vést kroniku klubu. Držíme palce.

kol. Řepka

Za kulturou

Plný autobus kultury chtivých členů KVV Prostějov a Svazu letců vyjel dne 20.11.2002 do Brna. Všichni se těšili na představení B. Brechta PAN PUNTILA v Mahenově divadle, které mimořádně letos oslavilo 120. výročí svého vybudování. Účastníci v tomto krásném prostředí byli svědky hereckého koncertu slovenského pana herce Labudy. Domů se vraceli plni dojmů a duševní pohody.

Je účast na vepřových hodech kulturou? Vyjeli jsme 14.2.2003 do bývalé výsadkové základny Gusty Rosta ve Vrahovicích, kde v nově upravené hospodě pro nás připravili vepřové hody. Sklenka slivovice na uvítanou, tlačěnka s cibulí, zabijačková polévka, vepřová pečeně, zabijačkový prejt a škvarky bylo menu které prokládaly jásavé tóny harmoniky a neméně jásavé hlasy nás zpěváků. Líbilo se nám, neboť kulturně hodovat a bavit se je také kultura.

KVV Chrudim

Na základě pozvání KVV Chrudim se dne 14.12.2002 zúčastnili výročního jednání kol. Hájek a Jeremiáš s manželkou. Výroční členská schůze byla velmi dobře připravena. Kol. Banašík ve své zprávě vyhodnotil činnost KVV v roce 2002. Rozhodující akce úprava a přemístění památníku výsadkářů Stěblova, Ležáky a v neposlední řadě organizace „Dnů výsadkových jednotek Chrudim“ 13. - 15.9.2002 byly splněny. V druhé části byl přijat plán práce KVV na rok 2003. Kladem celého jednání této schůze bylo, že členové KVV dostali za svoji práci ocenění a to „Čestným uznáním“, ale i pamětními medailkami. Na základě rozhodnutí výboru KVV Prostějov byla předána pamětní medaile i kol. Kolářovi. Jednání VCS KVV se zúčastnila paní Fialková, spolupracovnice výsadku „CALCIUM“ a ředitel VHM pan Forst. Hodnotný příspěvek přednesl kol. Gallát, který hovořil o přípravě výsadkových specialistů ve výsadkovém středisku Chrudim. Volbou nového výboru KVV a družnou zábavou pokračovala výroční schůze.

kol. Hájek

Víte že,...

1. Kolega Lukášek, jeden z nejstarších členů našeho klubu, věnoval 1.000,- Kč na výrobu a distribuci našeho Zpravodaje. Je spokojen s tím, že vychází i s jeho obsahem. Děkujeme.

2. Redaktor Brauner, mimochodem v základní službě příslušník našeho útvary, se zúčastnil naší výroční schůze a pohotově, hned v pondělí, zveřejnil v jeho novinách článek o našem jednání i s fotografií.

3. Členy MK VV Liberec pozval velitel 9. roty chemické ochrany, po jejich návratu z Kuvajtu, na besedu. Při této příležitosti jim předal vzácnou pamětní medailku, jako poděkování za jejich zájem o jednotku. MK VV Liberec jim totiž do Kuvajtu zaslal povzbuzující dopis, který přispěl ke zvýšení morálky jednotky.

4. Před obecním úřadem v obci NEHVIZ-DY, Praha-východ, je památník s nápisem: „Na paměť seskoku parašutistů operační skupiny ANTHROPOID rtm. Josefa Gabčíka a rtm. Jana Kubeše 29.12.1941. Čest jejich památce“. Tento opis nápisu na úředním tiskopise obecního úřadu nám poslal kol. Kubíček, jeden mezi námi nedostižný turista.

5. Kol. Kubíček je nositelem Zlatého odznaku „Českomoravský turista“, splnil podmínky odznaku „101 slovenských hradů a zámků“ a obdržel medailu „Za veřejně prospěšnou práci pro KČT“. Doporučujeme všem veteránům provozovat pěší turistiku a tak si udržovat a upevňovat své zdraví. On šlapel již přes 20 let nejen doma, ale i v zahraničí.

6. U příležitosti 58. výročí SNP převzali v Hradci Králové naši kol. Ladislav Havříšák a PhDr. Vasil Chymčák od zástupce Slovenského velvyslanectví medaile M.R. Štefanika I. st. za významnou účast v domácím odboji.

7. Dne 11.11.2002 se členové MK VV Hradec Králové opět podělili na vzpomínce „Dne veteránů válek“. U pomníku „Boje za svobodu“ přednesli projevy kol. Chymčák, kol. Přívracký a starosta obce Vysoká nad Labem. Položili květy u pamětní desky výsadku BARIUM.

8. Na výroční schůzi MK VV Liberec do sedmi členného výboru nebyl v tajném hlasování zvolen jeho bývalý předseda kol. M. Vojtěch. Za jeho předchozí dlouholetou aktivní činnost pro klub mu patří i naše poděkování.

9. O vydařeném zájezdu MK VV Zlín na po-

MK VV Liberec

Předseda kol. Chromek zahájil dne 30.11.2002 jednání výroční schůze výzvou k zazpívání výsadkové hymny a blahopřáním jubilatům ke kulatým výročím. Ti si připiili šampaňským vínem. Přítomných 35 členů a 11 hostů potom vyslechlo zprávu o činnosti, ve které se konstatovalo, že z osmi plánovaných akcí bylo sedm uskutečněno, při dobré účasti členů. Za pozornost stojí, že za pořadatelskou službu prováděnou členy klubu na fotbalových a volejbalových zápasech klub získal 5.000,- korun a bohaté občerstvení na výroční schůzi. MK VV úzce spolupracuje i s klubem vojenských důchodců a rotou chemické ochrany. Její velitel mjr. Jaroslav Gajdoš nabídl dát pro MK VV k dispozici kancelář, umožnit rozmnožování pozvánek a jiných tiskovin, techniku i lidské zdroje na pomoc klubu. Další spolupráci jako účast na zájezdech a jiných aktivitách svazu důchodců nabídl přítomný jeho předseda pan Holomek. Velký ohlas měl diskusní příspěvek kol. Mansfelda, který je jejich čestným členem. Předsedou MK VV Liberec se opět stal kol. Chromek.

kol. Opletal

zvání OV KVV Bratislava ve dnech 12.-13.10.2002 do Brezové pod Bradim, Smolenice, památných míst Bratislavy, Letiště Ivanka, MO-SR, Slavína a Děvína nám předal zprávu kol. Šulák. Zájezd měl obdobný program jako v roce 2001 s prostějovskými veterány, jak jsme o tom podrobně informovali v „Z 23“ a stejně tak se i líbil. Proto zlíštní na oplátku pozvali k družební návštěvě bratislavské kolegy v roce 2003 na Moravu.

10. MK VV Hradec Králové organizuje pro své členy každé úterý posezení u kávy v restauraci Růžek, vždy od 9.00 do 10.00 hodin a každý druhý čtvrtek v měsíci v Podnikatelském centru od 14.00 do 15.00 hodin posezení u kulatého stolu společně se členy Svazu letců ČR.

11. MK VV Klatovy využili dnů výsadkových vojsk v Chrudimi ke svému 9. setkání, kde se členové zúčastnili všech plánovaných akcí. Na tomto setkání pověřili funkci kronikáře kol. Debnárika. Jejich klatovská sekce se schází každý první čtvrtek v měsíci a setkání řídí kol. Kulíšek. Dosud se jim nepodařilo navázat kontakt s bývalými kadrovými příslušníky 3. ppvr. Jedná se o kol. Demka, Brixiho, Geňata, Petrušku, Slívu, Štětinu.

12. Ke změně ve vedení došlo v MK VV Brno. Místo kol. Klusta převzal otěže MK VV kol. František Chlup, Bieblova 9, Černá Pole, 613 00 BRNO, tel.548 528 101.

13. MK VV Hradec Králové nám zaslal příspěvky za své členy na rok 2003. Děkujeme.

14. U našeho patronátního útvaru v Prostějově je stále v pohotovosti připravena kompletní jednotka, zformovaná podle rozhodnutí vlády v minulém roce k vyslání do Afghánistánu. Její příslušníci se neustále zdokonalují v činnostech předpokládaných pro úspěšné plnění úkolů v této misi.

15. Trenér ASD Dukla Jiří Blažka byl povýšen RMO ČR v roce 2002 do hodnosti majora.

16. Novým předsedou M KVV Plzeň se stal kol. Jeřábek. Kontaktní adresa: U prazdroje 29, 301 52 Plzeň.

17. Liberečtí výsadkoví veteráni věnovali pamětní medaili 50. výročí vzniku výsadkového vojska 9. rotě chemické ochrany za mimořádné plnění úkolů. Na prapor medaili připevnil gen.por. Karel Kuba za přítomnosti ministra obrany ČR Jaroslava Tvrdíka.

Výstava v Chrudimi

Chrudim, Benátky východních Čech, se v září roku 2002 stala centrem oslav výsadkových jednotek. Při jejich přípravě padl na jednání mimo jiné návrh: „Co takhle udělat výstavu pro širokou veřejnost?“ A protože výsadkáři jsou muži činu, začala se tato myšlenka realizovat. Městská radnice dala své pozhánání a pomoc přislíbila i se svým personálem ředitelka Nové výstavní síně Městského muzea a výstava se začala realizovat.

Vzniklo opravdu pozoruhodné dílo, které na relativně malém kousku prostoru zmapovalo kus velké historie a to nejen výsadkových jednotek. Úvod výstavy totiž patřil našim legionářům, především legionářům pocházejícím z prostoru chrudimského.

„Bojovali za naši svobodu“, „Svoboda nad život“, to jsou jen dva příklady hesel našich legionářů. Na legionáře, jejich osobní spisy, dokumenty a významné návazala výstava o boji našich občanů v domácím i zahraničním odboji za II. světové války. Byly zde dokumenty mapující činnost zvláštní skupiny D, 2. spdb v Rusku a činnost Rad Tři na Nasavrcu. Tendencí byla výstava zaměřena k čin-

Kulatá výročí

V roce 2003 kolegů registrovaných v KVV Prostějov.

LEDĚN - Vondrouš 80, Oulehla 65, Kočí 65, Hric 60

ÚNOR - Jugas 70, Kutín 80, Tesář 70, Štastný 70, Vízek 60, Klečka 75, Šenkeřík 650, Tomášek 70,

BŘEZEN - Jiroušek 75, Zouzal 65,

DUBĚN - Kropáčková 60, Steiner 60, Červenka 60, Melichárek 80, Popelka 75,

KVĚTEN - Verner 65, Sermek 70, Borovský 75, Janků 70, Lukášek 80, Fišer 75, Šindler 80,

ČERVEN - Blažejová 70, Havránková 70, Cibulka 75, Benedikt 75,

ČERVENEC - Mičák 70, Vančo 60, Kurcík 70, Tobíšek 65,

SRPEN - Burget 75, Tvrz 65, Svoboda 65, Levcová 70,

ZÁŘÍ - Zapletal 65, Liška 75, Rerko 70, Havříšák 80, Myslivec 60, Fiala 75,

ŘÍJEN - Kučera 60

LISTOPAD - Jurník 70, Pešta 75, Banašák 75,

PROSINEC - Kaplan 75, Lažanský 80, Bednářík 75, Běhounek 65.

Všem srdečně blahopřejeme! Pevné zdraví a stálou radost ze života kolegové!

Soutěž kronikářů

Ojedinelou akcí připravuje KVV Prostějov. Vyhlásil soutěž o nejlepší kroniku našich klubů. Cílem je nejen ohodnotit a ocenit záslužnou práci těch našich členů, kteří pilně a pravidelně pracují na dokumentech o naší činnosti. Přípravný výbor počítá s účastí kronikářů, kteří zachycují dění v jejich KVV již delší dobu, ale i s těmi, kteří teprve začínají. Ohodnocena bude práce všech. Nejlepší tři převezmou pěkné ceny. Tak 25. dubna 2003 v prostorech VÚ 8280 Prostějov již v 10.00 hod. budou přečteny kroniky k posouzení nezávislou komisí. Od 15.00 hodin se s předloženými kronikami budou moci seznámit i všichni zájemci z řad KVV. V 17.00 hodin bude provedeno vyhodnocení s předáním cen.

nosti hlavně výsadkářů a lidí, kteří jim poskytovali materiální a duchovní zázemí na okupovaném území. Za všechny je třeba vzpomenout p. Korábka a p. Fialkovou.

A pak už výstava přehledně zobrazovala chronologicky historii a vývoj Československých výsadkových jednotek od roku 1947 až do současnosti.

Závěrem si lze jen přát, aby takových a ještě lepších výstav bylo v následujících obdobích více a navštívilo je alespoň tolik lidí, jako v Chrudimi, kde tato výstava měla velký úspěch u „pamětníků“, ale i u mladé generace.

Kol. a Ba.

Museli jsme se rozloučit

Chrudimští členové KVV se smutkem oznámují, že z jejich řad odešel kol. Josef Poupě. Ve svých 75 letech byl pravidelným účastníkem všech akcí a zúčastnil se i setkání v roce 2000 v Prostějově, kde jsme se s ním mohli pozdravit. Věnujte mu svoji vzpomínku.

V přeplněné olomoucké obřadní síni, dne 22.11.2002, jsme my členové KVV Prostějov stáli s pocity jako otcové, kterým zemřel jejich syn. Loučili jsme se s plukovníkem Ing. Liborem Šádkem, kterého jsme jako nováčka učili výsadkovému řemeslu, nasazovali výsadkové kanady a červený baret. Zemřel po těžké nemoci ve svých 55 letech. Mnoho jeho spolupracovníků se s ním loučilo za zvuku písně: „Až mne anděl povolají k sobě“, státní hymny a vojenských poet.

Dne 22.11.2002 jsme se rozloučili v Hradci Králové s kolegou Čeňkem Pavlíčkem, známým spojarem u výsadkového vojska. Začal v Zákupích, jako jeden z prvních dobrovolníků v roce 1947 a do důchodu odešel z KVV Hradec Králové. Byl příjemným kolegou, pravidelně se zúčastňoval organizovaných akcí jako veselý a dobrý pamětník počátků u výsadkového vojska. Věnujme mu tichou vzpomínku.

Břetislavu Holešinskému dotlouklo jeho výsadkové srdce dne 6. ledna 2003 v Mnichově Hradišti ve věku 77 let. Na setkání výsadkových veteránů v roce 2000 v Prostějově, kterého se zúčastnil i se svoji manželkou jsme mu mnozí potřásali jeho pravici. Vzpomeňte si na něj.

Neúprosná smrt zařadovála i mezi našimi členy v Holešově. Tam je 3.1.2003 navždy opustil kolega Jindřich Pařezek ve věku 76 let. Znali jej členové průzkumných jednotek jako svědomitého pracovníka a dobrého člověka. Bude nám po něm smutnou.

S nesmírnou lítostí oznamujeme, že po těžké, zákeřné nemoci nás 7. února t.r. opustil dlouholetý člen výboru KVV Prostějov, výsadkář tělem i duší, kolega, přítel, kamarád František Papoušek. Byl to on, kde se spolupodílel na vytváření prvních čísel Zpravodaje. Po letech, jako člen redakční rady se k této činnosti vrátil. Škoda, že se nedožil ani celých 71 let. Již nikdy si s ním nezapíváme „Duní stroje“, ale budeme na něho stále vzpomínat.

Blahopřání

Vánoce čisté a bílé jako sníh, v životě jen radost, štěstí, zdraví a smích. Silvestrovskou náladu a dobrou pohodu po celý rok 2003 přeje všem výsadkovým veteránům kol.Králek.

V podobném duchu všem členům KVV popřáli kolegové a kolegyně Tomanová, Kubíček, Kameník, Tábarelliová, Moravec, Štastný, Hruška, Haman, Kožíšek, Malý, Jínek, Franěk, Gallát, Vondra, Mičák, Babický, Sejk, Šedivý, Dvořáček, Koutecký, Hanák, Janáček, Janků, Šlambor, Valenta, Honejsek, Váňová, Černá, Podlucská, Múdry, Franěk, Lukášek, Stavný, Vondrouš, Majkut, Břek a manželé Váňovi, Holých, Plesaroví, Vernerovi z Čes. Budějovic, Šenkeříkovi, Geprtovi, Mejdrovi, Faltovi, Opluštilovi, Zouzalovi, Tomášekovi, Bukáčekovi, Sadílkovi a celá MK VV Brno. MK VV Zlín, MK VV Praha, Ant. Strnad, Ivo Tobíšek, kol. Kvasnička za Klatovky, vel. VÚ 8280, manželé Levcovi, kol. Chochrun, Vanderka, kol. Novák Lad.

Kolega Mansfeld přeje všem členům KVV, aby se jim v tomto roce splnila i ta nejtajnější přání a děkuje těm mnohým z vás, kteří mu obdobná přání zaslali koncem minulého roku.

Potěšilo to jistě vás všechny. Chceme věřit, že se vám tato přání plní a protože v dohlednu jsou další svátky přání od nás všech - pro vás všechny VESELÉ VELIKONOCE.

Z kroniky ASD PARA

Rozkazem ministra národní obrany bylo v březnu 1963 vytvořeno u výsadkového útvaru v Prostějově Armádní sportovní družstvo parašutistů s cílem vychovat sportovce pro reprezentaci ČSLA na soutěžích spřátelených armád a pro reprezentaci ČSSR.

Velitelem a zároveň starším trenérem družstva byl jmenován zkušený výsadkář mjr. Stanislav Blažej.

Do funkce mladšího trenéra byl ustanoven nejlepší parašutista ČSSR, dlouholetý úspěšný reprezentant ČSSR, zasloužilý mistr sportu kpt. Jaroslav Jehlička. Do základního kádrů závodníků byli zařazeni sportovci bývalé sportovní čety výsadkového útvaru, mladí, nezkušení sportovci por. Jaroslav Chromek, rtn. Václav Kumbár, četař Josef Pospíchal, Václav Hynek, Bedřich Chudoba. Tento kádr byl postupně doplněn nadřiznými vlastními odchovanci z řad vojáků základní služby rotmistry Oldřichem Varmužou, Lubošem Majerem, Ivanem Hoššou, Jaroslavem Šlamborem a dalšími.

Tvrdým náročným tréninkem rostlo mistrovství, které bylo korunováno mnoha významnými úspěchy. Ani jednou se nevraceli naši sportovci bez medailí z konaných mistrovství spřátelených armád.

Měli pevné místo v reprezentačním mužstvu ČSSR a byli jeho oporami, zejména na světových šampionátech sportovci ASD mjr. Jehlička, por. Václav Kumbár, por. Josef Pospíchal. K nim později přibyl por. Bedřich Chudoba a por. Luboš Majer.

Úspěšně byly navázány přátelské sportovní styky s klubovými armádními družstvy NDR a SSSR. Vytvořené světové rekordy, úspěšná reprezentace ČSSR a ČSLA do roku 1972 byla oceněna udělením čestných titulů Mistr sportu, Zasloužilý mistr sportu, Vzorový trenér a Zasloužilý trenér celkem sedmi sportovcům ASD.

Vzpomínka na jaro

Při pohledu z okna ze svého panelového bytu na malé koledníky, které jsem viděl chodit po ulici, zavzpomínal jsem na svátky jara - Velikonoce - v průběhu služby u výsadkového vojska.

Vzpomínáte, vy dříve narození, na náš pobyt v Prešově? Pro nás vojáky to byla samozřejmost sloužit tam, kam jsme byli posláni, ale pro naše rodiny, především dětem nastaly značné problémy a to zvláště se školou.

Bydleli jsme tam na dvou sídlišťích - Na Polné a ve Finsku. Velikonoce byly přiležitostí přátelské vztahy mezi našimi rodinami, ale zvláště pro nás muže, ještě více utužit. Poněkud těžší to pak měly manželky.

Vzpomínám, že v jednom roce my, kteří jsme bydleli Na Polné jsme obešli rodiny, které zde bydlely v celku bez nějakých zádrhelů - až na rozbité sklo kredence v kuchyni jedné naší manželky - ale přesto jsme byli všude pohoštěni.

Po „koledě“ Na Polné jsme se vydali, přes celý Prešov do Finska. Tam jsme postupně navštívili všechny rodiny bydlících výsadkářů. Všude jsme byli přátelsky přijati a pohoštěni

J. Černota a Stráž pod Ralskem

V jednom dopise v roce 1997 nám kol. Černota napsal: Dne 1.8. 1947 jsem dostal od plk. Palečka rozkaz převzít velení nad strážní četou v barákovém táboře ve Stráži pod Ralskem a zahájit přípravu výcviku příštích adeptů výsadkového útvaru ve Stráži pod Ralskem.

Počátky byly krušné. Barákový tábor byl ve strašném stavu. Bylo zapotřebí baráky vyčistit, přivést potřebný ubytovací materiál, tj. postele, skříňe, stoly, židle, ložní prádlo, zařídít kuchyni, zajistit dodavatele proviantu atd.. Počátkem září byla do tábora přivelelena ženijní četa pod velením por. Mansfelda, která měla za úkol postavit překážkovou dráhu podle mého návrhu a stělnici. Potom již přijížděli budoucí výsadkáři a to jak do Stráže pod Ralskem, tak i do Zákup. V době budování a úpravy tábora přijel mjr. Vrzala a ten převzal velení nad táborem. Já jsem se již mohl věnovat jen přípravě výcvikového plánu výcvikové roty, které jsem v tomto čase vedl a přicházející první dobrovolníky jsem podroboval přijímacím testům.

Nejtěžší byla otázka stravy. Ty počátky byly tvrdé. Strava jen v normě pěchoty a to bylo naprosto nedostačující vzhledem k tvrdému, fyzicky náročnému výcviku. V tomto směru bylo učiněno mnoho pokusů o zlepšení. Teprve zásahem plk. Palečka se podařilo dosáhnout zvýšení stravní normy na „L“, nebo-li na normu leteckou, což potom vyhovovalo.

Přicházeli i noví instruktoři, npor. Vávra, npor. Pešan a další příslušníci paradesantní brigády např. štáb. rotmistr Kačúr, rtm. Dubný, rtm. Kovač, rtm. Majirský a další.

Pokud mám napsat pravdu o vzniku výsadkových jednotek, pak musím konstatovat jen to, že hlavní zásluhu na jejich vzniku a nositelem soudržnosti v této nově tvořící se zbraně v naší armádě byl plk. Paleček, vlastenec a voják v pravém smyslu slova. V jeho osobnosti se odrážela ta skvělá soudržnost ve výsadkových jednotkách a to jak ve Stráži pod Ralskem, tak i v Zákupích. Již tehdy to byla velká čest nosit ten červený barel na hlavě a výsadkový odznak na prsou. Jsem hrdý na to, že jsem stál u zrodu těchto jednotek v ČSLA.

a kde před námi byli poněkud zdráhající nás přesto nakonec přijali. Při této akci jsme byli všichni bez rozdílu funkcí a hodností poněkud společensky unaveni a tak jsme se domů Na Polnou dostali až přistavenou T-805. Manželky si pak dlouho měly o čem vyprávět.

Chtl jsem tímto připomenout, že nejen při výcviku, ale především přátelskými styky mezi rodinami výsadkářů se udržovaly a doufám dále udržují ty nejlepší vztahy. kol. Klust

V německém zázemí II.

První část o misi J. Jablonka byla zveřejněna v „Z 27“, nyní budete číst o jeho druhé a třetí misi.

Druhou misi za německou frontu podnikl J. Jablonka sám. V Krakově byl 22. února 1945 pověřen, aby ještě týž den seskočil padákem u osady Bítov (20 km severně od Ostravy) a nejpozději do 5. března 1945 zjistil stav obrany na čáře Ostrava - Těšín v délce přibližně 100 km tím, že uvedeným prostorem projde a bude si všmat opevňovacích prací. Dostal mapu, kompas, 3.000,- protektorátních korun a tisíc okupačních zlotých. Civilní oblek a falešné doklady měl z předchozí operace, stejně tak pistoli a 16 nábojů. Jeho výstroj byla doplněna aktovkou a týdenní dávkou potravin.

Po několika hodinách osobní přípravy byl J. Jablonka letecky přepraven z Krakova do Katowic kurýrním letadlem U-2. Stejným letounem v 19.20 hodin startoval do operace a ve 21.05 byl vysazen daleko od původně stanovené doskokové plochy, přímo do obce Rašeničky (mezi Bučovicemi a Slavkovem). Při dopadu na zmrzlou zem si pohmoždil kotník. S padákem v náručí se odelhal do blízkého lesa, kde vyčkal svítání. Ráno oslovil dřevořubce, který byl ochoten k okamžité pomoci a ukryl jej ve svém domě, kde se pak výsadkář dva dny zotavoval ze svého zranění. Kolm 25. února odjel vlakem do Ostravy a odtud prošel pěšky a na povozech místních rolníků (často ukryt pod nákladem) až k městu Bielsko-Biala. Na výšině Magura se po dvě noci marně pokoušel profit německou obranou. Teprve třetí noc, 6. března 1945, přešel frontu, byl okamžitě letecky dopraven do štábu 4. ukrajinského frontu, kde podal hlášení.

Třetí seskok za německé frontové linie provedl J. Jablonka opět v sestavě skupiny JAVOR, která zůstala v původním složení. Z Krakova byli 25. března 1945 přesunuti na letiště Krosno, zde vyzbrojeni, vyzbrojeni, vybaveni padáky a následující den 26. března ve 20.15 hodin vysazeni z letounu C-47 Dakota u obce Křhová v okrese Valašské Meziříčí. Skupina byla pověřena standardním průzkumným posláním a některými zvláštními úkoly, jako navázáním spojení s gen. Braunem, organizováním místního odbojového hnutí a jeho využití ve prospěch průzkumu a získávání zpráv o německé obraně. Významnou pomoc získala od Rudolfa Rýdla z Valašského Meziříčí, Ondřeje Bartona z Hodslavic a od rodiny Žitňkových z Křhové. Disky nim byli získáni další spolupracovníci, což výsadkářům umožnilo kontrolovat prostor do vzdálenosti 70 km. Jedním z posledních úkolů skupiny bylo převzetí pod svou ochranu plk. gšt. Jana Satoric (2. května 1945). Spojením s jednotkami 1., čs. sboru byla 6. května 1945 bojová činnost skupiny JAVOR ukončena, čímž se zároveň završila i úspěšná bojová činnost výsadkáře Josefa Jablonky. kol. Šolc

Slovenští letci ve službách GRU

Kolega V. Kameník, který vyhledává všechny informace o ženách na padácích ve II. světové válce, získal z vojenského archivu z Moskvy při pátrání po výsadkářce Petruňové návaznost na Tkáčfka, který je uváděn v článku kol. J. Šolce v „Z 25“ pod stejným názvem. Z matriky obce Turzovka potom dostal další podrobnosti o jeho rodině a z moskevského archivu i další informace o jeho bojovém nasazení. Tím je dán otazník nad závěrem článku kol. J. Šolce. Z dopisu kol. K. Kameníka uvádíme.

Tkáčfík pracoval samostatně. Začátkem listopadu 1944 se dostal k partyzánskému oddílu Ščorse, se kterým 24. listopadu 1944 přešel linii fronty u města Habura. Štábem partyzánského hnutí 1. UF v Rzeszówě byl 21. prosince 1944 dopraven k 1. čs. armádnímu sboru. Odtud byl odeslán do zpravodajské školy v Moskvě, kde byl prezentován 24. 1. 1945.

6. února 1945 Tkáčfík („Vilém, rezident“) a Petruňová („Galina“, pomocník a radista) obdrželi rozkaz ke splnění zpravodajských úkolů v oblasti města Žiliny. Místem pobytu skupiny mohly být též Čadca a Turzovka. S legendou: jsou manželé od r. 1940, Anton Rudinský automechanik v Prešově a současně pracovník městské nestátní policie. Při přiblížení se fronty byli nuceni utkat do Žiliny a zůstat u příbuzných. (Verona Rudinská - to bylo rodné jméno babička Tkáčfíka).

V noci ze 16. na 17. března 1945 byla zpravodajská skupina vysazena na padácích 0,5 km jihovýchodně Mazuri a 1 km sev. Sini. Padáky se otevřely.

Spojení s rozvědky nebylo navázáno. Od okamžiku vysazení není o osudu V. Tkáčfíka a M. Petruňové nic známo.

Závěr: Oba parašutisté, zřejmě v civilu, byli vysazeni s dobrou legendou v rodném kraji Tkáčfíka, který pocházel z Turzovky. Mazuri byla skupina chalupe na okrese Čadca, příslušející do obce Zákopčie, (6 km jz od Čadce). Kolega Kameník zaměřuje další pátrání na region údažného seskoku, na pamětníky a hlášení četnických stanic k výskytu parašutistů a k boji parašutistů. Oba parašutisté mohli být pohřbeni s doklady manželů Rudinských nebo skončit jako neznámé oběti v hromadných hrobech. Uvítá jakékoliv poznatky k oběma parašutistům.

Poděkování k MDŽ Milan Rech

*Za úsměv, za lásku, za štěstí
za něžné pohlázení,
za všechno co se v životě cení
za naději a jistotu,
za všechnu vaši dobrotu,
za děti v nichž je život věčný,
za toto všechno děkujeme vám ženy.*

Ještě 1. výsadkové výcvikové středisko

Vzpomínka dvou bývalých aktivních výsadkářů I.VVS doplňuje krátký článek kol. Kubíčka v „Z 26“.

Útvar měl štáb, dvě čety - velitelkou a strážní, balonovou četu a dále poddůstojnickou školu. V roce 1960 byl velitelem střediska kpt. Jiroušek, NŠ kpt. Baloun, ZNS kpt. Rorter, ZV kpt. Kubíček, ZVP kpt. Dermíšek, ZVT kpt. Šichta, NDSI kpt. Popelář. To byli hlavní funkcionáři útvaru. Prvními veliteli čet byli por. Němeček, npor. Křížka a velitelem PŠ kpt. Vanžura, po něm mjr. Prachař.

K prvním seskokům padákem na baloništi útvaru - doskokové ploše Zelená - došlo 18.11.1960 z letounů IL - 14 a skákajícími byli kpt. Jiroušek, Popelář, Baloun, Meček a dále npor. Křížka, strš. Ryboš a rtn. Šiška. Za zmínku stojí i to, že v zářetí, tj. 26.11., Tito lidé provedli ukázkou seskoků padákem na letišti Boží Dar pro delegaci vedenou představitelům Kambodže princem Norodomem Sihanukem.

To ještě bylo období budování střediska. Záhy se však započalo s výcvikem předurčených útvarů. Za tím účelem bylo od 28.11. do 3.12.1960 provedeno s důstojníky motostřeleckých praporů ze Stříbra a Prachatic IMZ a v samotném středisku započal výcvik v poddůstojnické škole. V této škole veleli poddůstojníci - instruktoři připraveni v přeškolovacím kurzu tehdejší 22. výsadkové brigády. Zároveň s PŠ započal i výsadkový výcvik štábu střediska. Tím byla uzavřena etapa výstavby střediska.

Dne 14.11.1960 NVS kpt. Popelář zhodnotil, že je štáb střediska připraven k provedení svých prvních seskoků. To byl velký okamžik pro řadu příslušníků štábu střediska. Tento den byl také korunován úspěšnými seskoky a život střediska začal naplno a trval do roku 1965, kdy bylo středisko v rámci reorganizačních změn armády zrušeno. To již útvaru velel pplk. Doležal.

K průběhu hlavních událostí života útvaru. Výcvik předurčených praporů započal 5.1.1961. Již 14.1. se v tomto roce prováděly první seskoky z balonu DAG-2 z výše 450 metrů a v rámci slavnosti blízké tankové divize provedli již 30.4. příslušníci útvaru, konkrétně z poddůstojnické školy na letišti Boží Dar, i první hromadný seskok. Již 6.5. byla orgány velení armády výsoce oceněna práce střediska, bylo předáno prvních 33 odznaků Vzorný voják a odznaky výsadkáře příslušníkům prachatického a stříbrského praporu. Z příslušníků prachatického praporu se stal potom základ pro tvorbu dalšího výsadkového výcvikového střediska, další vševojskové armády.

V roce 1961, první rok existence střediska, se při příležitosti tělovýchovného „Memoriálu des. Šmatlavy“, jehož se středisko také pravidelně zúčastňovalo, provedl již desetišest seskoků příslušník PŠ por. Švácha. V tomto memoriálu se umísťovalo středisko na čelních místech, zejména příslušníci PŠ, kteří vyhráli i mnohá první místa, např. npor. Trýb na sto metrů, dvěšest metrů, por. Jonáš ve skoku do výšky apod. U střediska se totiž fyzické zdatnosti přikládal velký význam a zejména velitel kpt. Jiroušek byl v tělesné přípravě štábu velkým osobním příkladem. Sami jsme to jako příslušníci štábu poznali na vlastní kůži. Již v prvním roce existence střediska byl 12.8. v Rašeticích blízko Luštěnic proveden hromadný seskok celého praporu, a to před přihlížejícími generály a důstojníky ze Spojeného velení Varšavské smlouvy. Podobný seskok a před podobnými

přihlížejícími byl proveden i 2.11. ze dvanácti letounů IL - 14 v prostoru Roudnice.

Za zmínku stojí i to, že se v roce 1961 před mistrovstvím světa ve fotbale v Chile pod řízením svého trenéra ve středisku v Luštěnicích připravovalo na překážkové dráze i na ostatních zařízeních naše reprezentační družstvo. Umístění fotbalistů na mistrovství světa bylo tedy jistě ovlivněno i tvrdou přípravou u luštěnických výsadkářů.

Za rok 1961 u tohoto mladého útvaru provedli 16 150 seskoků, z toho 4 280 v noci. Tedy úctyhodný výkon na pár desítek důstojníků a praporčků, kteří to dokázali zorganizovat, řídit a materiálně i morálně zabezpečit. A takováto produktivita byla i v následujících letech. Před seskoky probíhalo obyčejně přerušování spánku účastníků cvičným poplachem a logickými činnostmi až do úspěšného provedení seskoků a bojové činnosti. Takové cvičení bylo např. 4. dubna 1962 se seskokem na plochu u Všeborovic před veliteli divizí a armád. 22.6. tr. příslušníci I. VVS na celarmádním setkání výtečnicků první armády předvedli tak dobře ukázkou pozemní přípravy a seskoků padákem, že to řídící ukázky - náměstek ministra národní obrany generál

U BVŠ a 72. pvpr

Kolega Požár, který byl velitelem BVŠ nám poslal několik kratičkových vzpomínek a z nich dvě uvádíme.

Vždy v době prázdnin byl prováděn u praporu výcvik záloh. Při jednom mobilizačním cvičení záloh v Prešově jsem dostal úkol připravit prapor záloh na provedení seskoků již za týden. Do té doby se u záloh prováděly seskoky až ve druhé polovině výcviku. Zavedl jsem tehdy proto náročný výsadkový výcvik a tak jsem musel vyslechnout takové připomínky jako: „Honí nás jako nadmuté kozy!“ Chtěl jsem aby byli připraveni a seskoky absolvovali ve zdraví. Za řízení Miloše Kršky startovali k prvnímu seskoku z letiště Prešov na doskovou plochu u Solivaru. Zadostiučiněním pro mne bylo to, že všichni tento seskok absolvovali bez úrazu, i když počasí nebylo nejideál-

Jak jsem se proslavil

Jako nadporučík jsem byl velitelem velitelské roty 71. pvpr v Zákupcích. Těch 240 „tvrdých mužů“, příslušníků mé jednotky, denně napsalo řadu dopisů svým rodinám, děvatům nebo známým. Dopisy odevzdávali ke stolku dozorců roty a ten je vždy ráno odnesl do poštovní schránky.

Jednou se stalo, že dozoreč do schránky hodil i tajnou, zapečetěnou obálku se směrnicemi pro činnost dozorců při vyhlášení poplachu, která byla na jeho stanovišti.

Přednosta poštovního úřadu, můj dobrý známý, když tuto obálku v odeslané poště objevil mi zatelefonoval a já okamžitě vyrazil na kole na poštu, kde jsem ji převzal. Neprozřetelně jsem se však o této události zmínil veliteli praporu F. Mansfeldovi a ten mi podle nově zaváženého Kázeňského řádu udělil dva dny důstojnického vězení. Tím jsem se proslavil, protože jsem byl prvním důstojníkem praporu, potrestaným podle zmíněného Zák-1-3.

Potom přišly komplikace. Zabezpečení výkonu mého trestu bylo velmi náročné, neboť u

Janko hodnotil slovy: „Výsadkáři 1. armády se svou svědomitostí postavili na přední místo v naší armádě“.

Kol. Budský má ještě jeden zážitek ze seskoků z balonu na baloništi v Luštěnicích. Tehdy jsem byl v koši se dvěma dalšími výsadkáři a vysazoval nás začínající průvodce četář v další službě Konečný. Naše armáda má na ty prokleté výškoměry asi smůlu. Tehdy byl v koši výškoměr, co se na určité hodnotě „zasekával“. Aby se ručička pohnula muselo se do přístroje uhodit. Proto průvodce více věřili praporčků Rybošovi u navijáku, který dával najevo konec odvíjení lana balonů mávání praporkem, tentokrát se však vybavoval s kolem stojícím a neuvědomil si, že má v ruce, kterou živě gestikuloval, signální praporek. Četař Konečný dal po domnělém znamení prvnímu skákajícímu signál „vpřed“ a ten z koše vyskočil z výšky tak kolem 200 - 250 metrů místo ze 450 metrů. Zbývající jsme šli s košem dolů a četař Konečný šel rovnou z plochy s třídní basou, kterou mu velitel Jiroušek udělil přímo na baloništi. Potom se v seskokoch pokračovalo dále, ale jiný nezavadný výškoměr se ihned našel.

I.VVS svou činnost ukončilo v roce 1965 a jeho příslušníci - v té době vesměs mladí a zdraví chlapi - se rozešli k jiným útvarům.

kol. Budský a First

nější. Paradoxem bylo, že při závěrečném seskoku těchto záloh, za ideálního počasí, četař Filípek, můj dřívější staršina, přistál na malý vozík, rozměrů 1x2 metry, odstavený na okraji plochy a tak odjížděl domů ze cvičení se sádkou. Prostě pech.

Vzpomínám na oslavy SNP při kterých se příslušníci BVŠ pravidelně ve funkcích českých strážů vždy seznámili nejen s krásami Slovenska, ale i s místy bojů za osvobození. V roce 1964 jsme kromě jiného vzdávali počtu, s hudbou hradní stráž, s Chruščovovi. Byla to pro něj, představitel nejvyšší moci, poslední vojenská počta, kterou obdržel, neboť při přistání v Brně se dozvěděl, že jej Brežněv zbavil funkce. Vítali jsme např. i ministra obrany SSSR Malinovského v Ostravě a vzdávali mu počtu i při loučení v Košicích.

BVŠ tyto reprezentační úkoly vždy vzorně splnila.

praporu v té době nebyla zřízena místnost k výkonu trestu vojáků z povolání. Proto na uvedené dva dny se muselo zabezpečit potřebné místo na štábu útvaru a to zrušením klubovny s knihovnou. Kontrolou výkonu mého trestu byl určen npor. V. Pecina. Tím jsem mu velmi zkomplikoval život, neboť příslušná ustanovení řádu ještě neznal. Sám jsem si předem nastudoval, co při výkonu trestu musím mít zabezpečeno a požadoval jsem to od Vaška v plném rozsahu. Tak mi nosil osobně všechnu stravu, včetně nápojů z důstojnické jídelny, denní tisk, dopravní prostředek k výkonu osobní hygieny a to včetně používání WC, staral se o topení v kamnech a musel být stále na dosah mých potřeb. Koncem prvního dne to jeho nervy nevydržely a šel si stěžovat veliteli praporu, že je na tom hůře než já. Jeho stížnost způsobila, že druhý den tohoto vězení mi byl prominut. Tak jsme se stali já a Vašek prvními důstojníky praporu, kteří prakticky zvládli výkon trestu důstojníků podle KZ.

Pro mne to byl první a poslední trest za 36 let služby v ČSLA. Podle dopisu kol Opluštila

Cvičení na Mimoni

V létě roku 1972 - jak v těch dobách bývalo zvykem - bylo plánováno praporečné cvičení s vysazením na VVP Mimoň. Byla to taková tradice.

Jako řídící cvičení jsem spolu s operátory a odbornými náčelníky cvičení připravil a provedl důkladnou rekognoskaci. V den vysazení jsem vyjel na doskokovou plochu. Tou bylo letiště Mnichovo Hradiště.

Všechno se zdálo v naprostém pořádku do doby, než jsem spatřil doskokovou plochu. To co jsem tam viděl mi úplně vyrazilo dech. Plocha byla celá zastavěna stany a přístřešky pod maskovacími sítěmi, jakož i vozidly všeho druhu. Z radiovozdů trčely k nebi hrozivé stožáry antén. Dokonalější protivýsadkový zátaras si nemohl nikdo vymyslet. Štáb střední skupiny sovětských vojsk zde v noci rozvinul polní velitelské stanoviště. No kruci!

Bylo to k vzteku. Oni nevěděli o našem cvičení, my zase o jejich poplachu. To byla zkušenost.

Když mi návodčí oznámil, že mašiny jdou na start, byli jsme již domluveni, že necháme vše proběhnout podle plánu, jen plochu trochu zmenšíme. Vedle letiště byl pás polí asi 200 metrů široký, který byl z vnější strany uzavřen silnicí a dráty vysokého napětí - ty se při seskoku vypínaly. Tento pás luk a polí byl naší jedinou záchranou. Zeptal jsem se návodčího, zda je schopen změnit záměrný bod a navést tam letadla. Chvilku koukal na oblohu a potom povídal: „Změním to, ale chci to písemně.“ To jsem chápal a tak jsem na rub jeho mapy napsal písemný požadavek na změnu plochy a podepsal.

Deset minut před časem vysazení jsme byli všichni připraveni. Potom jsme z dálky uslyšeli hučet letadla a začala naléztávat na novou

Vzpomínka na Čertovici

V knize „Červené barety“ kol. Šolce se dočtete na str. 145, že v rámci možností při taktických cvičeních na stupni výsadkového praporu byly prováděny i prvky tzv. decentralizované činnosti.

Protože jsem nechtěl, aby se z výsadkářů stala jen jakási „lučňácká“ naplánovaná cvičení v rámci výsadkového praporu do prostoru Nízkých Tater.

Rozhodnutí padlo vysadit výsadkový prapor na bývalé nouzové letiště u Brezna - Medvedovo. Doskoková plocha vyhovovala, v době výsadku však bylo nutno přerušit přívod elektrického proudu do továrny v dosahu doskokové plochy.

Nastal den cvičení. Z prešovského letiště odstartovala letadla s chystajícími se výsadkáři na akci. V hodinu „H“ se objevil první padák a za ním všechny další. Cílem cvičení bylo shromáždění rot po seskoku a odchod do akce a potom provést sabotážní činnost v továrně Podbrezová. Hlavním úkolem však bylo dobít průmysku Čertovica a zabezpečení přechodu vlastních vojsk do prostoru nové činnosti.

Z Podbrezové to je na Čertovici pěkná řádka kilometrů a což teprve to převýšení, které bylo třeba překonat. I tento úkol byl splněn.

Cvičení probíhalo v nádherných scénériích Nízkých Tater, účastníci se podívali i do míst, kde bojovali z 2. čs. podb. za SNP.

kol. Melichárek

doskokovou plochu. V hlavě se mi honily všechny možné myšlenky. Představoval jsem si kolik kluků skončí na silnici či v lese nebo nedej bože na drátech.

Nic mimořádného se však nestalo. Prapor byl vysazen bez jediné závady, přesně do úzkého pásu. Vojáci se řadili během do rotních proudů, řidiči hledali motocykly, roty mizely v lese. Dělostřelci chystali BzK k jízdě, týlaři sbírali zásobníky a pospíchali za bojovými sledy. Cvičení se rozvíjelo podle plánu. Hosté vyslovovali uznání a já v duchu

děkoval bohů a letecům - těm víc - protože to byli machři. S návodčím jsme si bez řeči potřásli rukama - jen my dva jsme věděli, co to bylo za drama a co nás mohla stát jeho chyba.

Vlastní cvičení pak trvalo několik dní a všichni cvičící dostali pořádně zabrat. Ani řídící orgány si neodpočinuli. Bylo to tak již zvyklé - byla to pro všechny taková zkouška dospělosti na závěr výcvikového roku - tak tomu bývalo každoročně.

Takových a ještě delších cvičení jsme za svoji výsadkovou éru zažili všichni mnoho. Stálo to hodně přemáhání v deštích, ve sněhu i v parnu. Ale radost z výsledku a hrdost na to co dokážeme, nám byla vždy hlavním odměnou.

Sleduji teď se zájmem to dnešní výsadkové mláď. Fandím klukům v rudých baretech. S potěšením se dovidám o úspěších našich nynějších výsadkářů - českých i slovenských. Jsou našimi zdatnými nástupci. Oni si asi nedovedou představit jakou radost máme, my starší dezanti, z jejich úspěchu. Přejeme jim - hoši měkké přístání!

kol. Hrbek

Podvádění se nevyplácí

Vzpomínám, jak jednou asi v roce 1948, nařídil mjr. Talášek (přezdívaný studený Olda), že všichni instruktoři musí ráno cvičit. Nám se to moc nelíbilo, mysleli jsme, že jsme „páni“ a tak Jarda Pospíšil (rozbuška) přišel na nápad, že každý z nás bude podle rozdělovníku rozvíček dávat pozor na příchod „studeného Oldy“, bude do prázdná velet povely, jako by řídil rozvíčku a ostatní, že budou za budovou zatím kouřit a vyprávět, případně se osvěží při větším chladu kapkou rumu. Stalo se. Službu měl „rozbuška“. Velet až se hory zelenaly. Ten den byl dosti chladný. Na vodě byl asi centimetrový led, od brány zazněly řízné povely, trubač troubil do zbraně, přicházel velitel. Jarda zvedl ruku nad hlavu a zavelel: „Za barák!“ Zapomněl však, že za barákem byla velká, až po okraj plná žumpa ještě výkalů německých vojáků, kteří zde na konci války byli ubytováni. Se zvednutou rukou během zahnul za barák. Zastavit na místě před žumpou pro rychlost pohybu bylo vyloučeno. Snažil se tedy po ledě žumpu překlouznout. Nepodařilo se. Led se prolomil a náš „rozbuška“ zmizel pod hladinou výkalů a jen zvednutá ruka s hodinkami, které chtěl Jarda zachránit ukazovala, kde momentálně je. Vynořil se, hlavu ověšenou zbytky papírů a samozřejmě nesmírně smrděl. Mjr. Talášek jej uviděl a zavolal k sobě. „Pane rotný co to zase provádíte?“ Jarda něco zamekotal a uháněl k umývárně, kde byl nucen v ledové vodě umýt celé tělo a vyprat své páchnoucí svršky.

kol. Lukášek

Výsadkáři - záchranáři

V roce 1950 v zimním období se střídaly výsadkové roty na lyžařském výcviku. Kurzy probíhaly na Ovčárně v Jeseníkách.

Dne 27.2.1950 v 07.10 hodin startoval v Ostravě letoun ČSA-OK-WDY s osádkou: Kpt. letounu Soukup, druhý pilot Nedělka, radiotelegrafista Korotvička, palubní mechanik Olšovský a letuška. Na palubě bylo 21 cestujících, kteří měli namířeno do Prahy.

Nad pohořím Jeseníku zuřila vichřice v síle asi 100km/hod. Mraky tvořily neproniknutelnou clonu. Na zemi leželo dva a půl metru nového sněhu. Za této situace, asi 21 minut po startu, uvedený letoun havaroval za Petrovými kameny v prostoru Vysoké hole.

Druhý pilot V. Nedělka ač skalpován, jen v ponožkách a letní kombinéze se vyhrabal z rokle a plížil se po cestě na kterou narazil. Bylo velkým štěstím, že potkal dva lesáky na sněžnicích, kteří se vraceli do hájovny. Odtud telefonicky začali mobilizovat záchranu. Na Ovčárnu přiběhl vedoucí z Barborky - V. Myšák, člen právě se organizující Horské služby. Žádal nás o pomoc. Jako záchraný prostředek měl jen velké sáně. Okamžitě byl vyhlášen nástup jednotky a ve větrné bouři celou jednotku odvedl na místo havárie.

Po příchodu k letounu jsme začali vyprošťovat zraněné žijící osoby. Náš lékař prováděl základní ošetření. Zraněné jsme postupně transportovali na improvizovaných lyžařských vlecích do Karlovy Studánky, tam již čekaly sanitky. Lékaři i vojsko z Posádky Bruntál.

Tato záchranná akce výsadkářů 2. spojovací roty ze Stráže pod Rálskem zachránila 18 cestujících. Ze čtyřčlenné posádky přežil katastrofu jen druhý pilot V. Nedělka, který svým hrdinným počínáním podstatně přispěl k záchráně ostatních.

kol. Hampl

Členské příspěvky

Výbor KVV Prostějov žádá své členy, kterým zaslá individuálně poštou Zpravodaj, o zaslání příspěvku ve výši 50,- Kč na rok 2003. Tato žádost se netýká těch členů, kteří jsou organizováni a dostávají Zpravodaj od místních klubů výsadkových veteránů. Příspěvky zašlete na kontaktní adresu.

Pozor změna!

Vydává klub výsadkových veteránů Prostějov pro potřeby svých členů. Neprodejně.

Kontaktní adresa: František Lejsek
Šárka 24
796 01 Prostějov
tel. 582 343 605

Bankovní spojení: účet 153 185 640
Kód: 0300